

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Prishtinë, më 11 qershor 2012
Nr. ref.: RK251/12

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin Nr. KI52/10

Parashtruesi

Arben KIQINA

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Gjilan P. nr. 162/2003, të 7 prillit 2005, dhe të aktgjykimeve të Gjykatës Supreme të Kosovës në Prishtinë Ap. nr. 393/2006, të 20 majit 2008, Nr. 4/09, të 16 shtatorit 2009, dhe PKL-KZI nr. 30/2010, të 1 shkurtit 2011

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, Kryetar
Kadri Kryeziu, Zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Ivan Čukalović, gjyqtar
Gjyljeta Mushkolaj, gjyqtare dhe
Iliriana Islami, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Parashtrues i kërkesës është Arben Kiqina nga fshati Baicë, Komuna e Gllogocit, përmes përfaqësuesit të tij të autorizuar, Ibrahim Z. Dobruna, avokat nga Drenasi. Kërkesa ka mbi 300 faqe.

2. Faktet dhe pretendimet e kësaj kërkesë, të regjistruar nën numrin KI52/10 janë në thelb të ngjashme me faktet dhe pretendimet e paraqitura në kërkesat KI46/10, KI43/11, KI78/11 dhe KI81/11.

Baza juridike

3. Neni 113.7 i Kushtetutës, neni 22 i Ligjit Nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji), dhe rregulli 56.2 i Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Objekti i çështjes

4. Parashtruesi e ka parashtruar kërkesën mbi bazën që Aktgjykimi i Gjykatës së Qarkut në Gjilan P. Nr. 162/2003, i 7 prillit 2005, dhe aktgjykimet e Gjykatës Supreme të Kosovës në Prishtinë Ap. nr. 393/2006, i 20 majit 2008, Nr. 4/09, i 16 shtatorit 2009, dhe PKL-KZI nr. 30/2010, i 1 shkurtit, 2011 kanë rezultuar në shkeljen e drejtës së tij kushtetuese për gjykim të drejtë sipas nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm].

Procedura në Gjykatë

5. Parashtruesi e parashtroi kërkesën në Gjykatë më 29 qershor 2010, e cila u regjistrua po të njëjtën ditë nën Nr. KI52/10. Më 1 qershor 2011, parashtruesi paraqiti dokumente shtesë në Gjykatë.
6. Para kësaj, më 25 qershor 2010, znj. Sebahate Shala, nga Krajkova e Drenasit, kishte parashtruar kërkesë sipas autorizimit të Këshillit Organizativ "Drejtësi për Rastin Kiqina", e cila u regjistrua nën Nr. KI46/10.
7. Më 29 mars 2011, Jeton Sefer Kiqina parashtroi kërkesë në Gjykatë, e cila u regjistrua po të njëjtën ditë nën Nr. KI46/10.
8. Më 7 qershor 2011, Burim Ramadani, Arsim Ramadani, Arben Kiqina dhe Blerim Kiqina dorëzuan një kërkesë në Gjykatë, e cila u regjistrua nën Nr. KI78/11.
9. Më 13 qershor 2011, Burim Ramadani dhe Arsim Ramadani dorëzuan një kërkesë në Gjykatë, e cila u regjistrua nën Nr. KI81/11.
10. Më 11 nëntor 2010, Kryetari e caktoi gjyqtaren Snezhana Botusharova Gjyqtare raportuese në kërkesën KI 46/10. Të njëjtën ditë, Kryetari e caktoi Kolegjin shqyrtues të përbërë nga gjyqtarët Robert Carolan (kryesues), Altay Suroy dhe Ivan Čukalović.
11. Më 19 korrik 2011, Kryetari, me Urdhrin BK46/10, i bashkoi të gjitha këto kërkesa të ndara KI46/10, KI52/10, KI43/11, KI78/11 dhe KI81/11 për shkak të lidhshmërisë me njëra-tjetrën sa i përket objektit të çështjes dhe personave që i parashtrojnë kërkesat. Gjyqtarja raportuese dhe Kolegji shqyrtues mbetën të njëjtit për të gjitha kërkesat.
12. Më 14 maj 2012, për shkak të mungesës së përkohshme të gjyqtarit Ivan Čukalović, Kryetari, Enver Hasani, e caktoi veten si gjyqtar zëvendësues në Kolegj shqyrtues.
13. Më 15 maj 2012, Kolegji shqyrtues e shqyrtoi raportin paraparak të Gjyqtares raportuese dhe i rekomandoi Gjykatës për papranueshmëri të kërkesës.

Përmbledhja e fakteve sipas dokumenteve që parashtruesi i kishte parashtruar në Gjykatë

14. Në mbrëmjen e 20 gushtit 2001, H. H., bashkë me bashkëshorten dhe fëmijët e vet, kishin qenë në një dasmë në fshatin Baicë. Pasi u larguan nga dasma, më vonë atë natë, vetura e tij hasi në pusi dhe ai, bashkëshortja e tij, djali i tij dhe dy vajzat e tij vdiqën nga të shtënat. Një vajzë e re mbijetoi.
15. Të nesërmen, Blerim Kiqina dhe Jeton Kiqina u takuan me Burim Ramadanin, Arsim Ramadanin, Arben Kiqinën dhe një tjetër jashtë restorantit Era në Glogoc. Burim Ramadani i tha që aksioni kishte shkuar shumë mirë dhe që S.H. ia kishte dhënë ose do t'ia jepte paratë. Biseduan si t'i ndanin paratë.
16. Më 4 korrik 2002, Blerim Kiqina u paraqit në stacion të policisë. Me këtë rast u arrestua, iu komunikuan të drejtat dhe më pas u mor në pyetje. Blerim Kiqina hoqi dorë nga e drejta për të heshtur dhe për ndihmë juridike dhe vazhdoi me dhënien e deklaratës. Blerim Kiqina i pranoi vrasjet dhe i implikoi pjesëmarrësit e tjerë në krim. Personat që i implikoi ishin: Burim Ramadani, Arsim Ramadani, Arben Kiqina, Jeton Kiqina dhe të tjerët.
17. Më 7 korrik 2002, kur Berim Kiqina u paraqit para Gjyqtarit hetues, ai përsëriti pothuaj fjalë për fjalë atë që ia kishte thënë policisë gjatë marrjes në pyetje më 4 korrik 2002.
18. Pavarësisht deklaratave që i kishte dhënë në polici më 4 dhe 7 korrik 2002, më 11 tetor 2002, Blerim Kiqina e tërhoqi deklaratën mbi bazën se e kishte trilluar tregimin.
19. Pas ngritjes së aktakuzës dhe gjykimit pasues në Gjykatën e Qarkut në Gjiilan (Aktgjykimi P. nr. 162/03, i 7 prillit 2005), Burim Ramadani, Arben Kiqina, Arsim Ramadani, Blerim Kiqina dhe të tjerët u dënuan për vrasjen e pesë anëtarëve të familjes H.
20. Të gjithë të pandehurit parashtruan ankesë ndaj Aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Gjiilan Nr. 162/2003, të 7 prillit 2005. Pas seancës së mbajtur më 20 maj 2008, Gjykata Supreme e Kosovës, në shkallë të dytë, e shpalli Aktgjykimin e vet (AP - KZ 393/2006) me të cilin i refuzoi ankesat e Burim Ramadanit, Arsim Ramadanit, Arben Kiqinës dhe Blerim Kiqinës në bazë të palejueshmërisë. Gjykata Supreme e konfirmoi aktgjykimin e shkallës së parë në lidhje me këta katër të pandehur. Megjithatë, të pandehurit e tjerë u liruan për shkak të mungesës së provave që ata e kishin kryer veprën penale për të cilën ishin akuzuar.
21. Me ankesat e parashtruara në lidhje me Burim Ramadanin, Arsim Ramadanin dhe Arben Kiqinën kontestohet aktgjykimi i nxjerrë nga Gjykata Supreme në shkallë të dytë mbi bazën se kishte shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale (duke përfshirë zëvendësimin e një gjyqtari në Trupin gjykues); vërtetim të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike; shkelje të ligjit penal dhe vendimit të padrejtë lidhur me dënimin. Gjykata Supreme i shqyrtoi aspektet procedurale dhe materiale të përfshira në ankesë.
22. Të pakënaqur më rezultatin e ankesës, parashtruesit parashtruan edhe një ankesë ndaj aktgjykimit të Gjykatës Supreme. Gjykata Supreme, në Kolegjin e shkallës së tretë, i refuzoi ankesat si të papranueshme (Aktgjykimi API. nr. 04/2009, i 16 shtatorit 2009).
23. Një nga çështjet e para të ngritura në këtë ankesë kishte të bënte me përbërjen e Trupit gjykues të Gjykatës së Qarkut (gjykata e shkallës së parë). Gjatë gjykimit, një gjyqtar

ndërkombëtar në Kolegj u zëvendësua me një gjyqtar tjetër ndërkombëtar. Parashtruesi pretendonte që kjo u kishte mundësuar gjyqtarëve tjerë të ndikonin në gjyqtarin e ri dhe që gjykimi do të duhej të rifillonte nga fillimi. Ai pretendoi që Gjykata Supreme, në shkallë të dytë, kishte refuzuar që kishte shkelje të Kodit të Procedurës Penale.

24. Gjykata Supreme, në shkallë të tretë, e hodhi poshtë këtë pikë të ankesës si të pathemeltë duke u bazuar në nenin 305 të Ligjit të Procedurës Penale dhe theksoi: *“Në atë kohë Kolegji zbatoi nenin 305 të Ligjit të Procedurës Penale i cili, në rast të zëvendësimit të një gjyqtari tjetër, përveç kryetarit të Kolegjit, ofron mundësinë që Kolegji ose të rifillojë shqyrtimin gjyqësor prej fillimit ose të vendosë ta vazhdojë atë dhe të lexojë procesverbalet e shqyrtimeve të mëparshme. Gjyqtari i ri ka marrë të gjitha procesverbalet e gjykimit dhe palët pranuan dhe kështu të gjitha shënimet u lexuan”.*
25. Përveç kësaj, zëvendësimi i një gjyqtari ndërkombëtar në trupin gjykues ishte i lejuar me ligj dhe kushtet për këtë zëvendësim ishin plotësuar. Në këtë drejtim, Gjykata Kushtetuese i referohet rastit P.K. kundër Finlandës, Kërkesa Nr. 37442/97, në të cilin Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (GJEDNJ), në seancën e 9 korrikut 2002, vendosi që pavarësisht zëvendësimit të një gjyqtari gjatë rrjedhës së gjykimit të P.K.-së *“Detyra e Gjykatës është të konstatojë nëse procedurat në tërësi, duke përfshirë mënyrën e marrjes së provave, ishin të drejta. ... Megjithatë, Gjykata konsideron që, në rrethanat specifike të këtij rasti, kjo e metë më vete nuk përbën shkelje të nenit 6. Së pari, edhe pse kryetari i trupit gjykues ishte ndërruar, tre gjyqtarët e tjerë porotë mbetën të njëjtit gjatë tërë procedurës. Së dyti, kredibiliteti i dëshmitarit në fjalë nuk është kontestuar në asnjë fazë, e as që ka ndonjë indikacion në shkresë të lëndës që i justifikojnë dyshimet për kredibilitetin e saj. Në këto rrethana, fakti që kryetari i ri i trupit gjykues kishte në dispozicion procesverbalin e seancës në të cilën dëshmitari ishte dëgjuar (khs. Karjalainen kundër Finlandës, Kërkesa Nr. 30519/96, Vendimi i Komisionit i 16 prillit 1998, i paraportuar) e kompenson në masë të madhe mungesën e tij të drejtpërdrejtë në procedurë. Së treti, dënimi i parashtruesit nuk ishte i bazuar vetëm në dëshminë e dëshmitarit H. Së fundi, nuk ka asgjë që sugjeron se kryetari i trupit gjykues ishte ndërruar për të ndikuar në përfundimin e rastit apo për ndonjë motiv tjetër të pavend. ... Konkluzionet e nxjerra nga gjykatat vendëse në këtë rast nuk duken të jenë arbitrare për të ngritur çështje sipas nenit 6...”* Edhe një rast tjetër i GJEDNJ-së tregon se fakti i thjeshtë i zëvendësimit të një gjyqtari gjatë rrjedhës së gjykimit nuk përbën, vetvetiu, shkelje të nenit 6 të Konventës (shih Barbera, Messegue dhe Jabardo kundër Spanjës, Kërkesa Nr. 10590/83, e 6 dhjetorit 1988, Moiseyev kundër Rusisë (Kërkesa Nr. 62936/00), e 9 tetorit 2008, dhe Ocalan kundër Turqisë (Kërkesa Nr. 46221/99), e 15 majit 2005). Duke pasur tërë këtë parasysh, kjo Gjykatë është e mendimit që Gjykata Supreme kishte të drejtë kur konstatoi që nuk kishte shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm me rastin e zëvendësimit të gjyqtarit ndërkombëtar.
26. Një pjesë tjetër thelbësore e ankesës të cilën parashtruesit ia kishin parashtruar Gjykatës Supreme, si shkallë e tretë, kishte të bënte me pranueshmërinë e provave të përdorura nga gjykata më të ulëta. Që të dy aktgjykimet, ai i Gjykatës së Qarkut dhe i Gjykatës Supreme, në shkallë të dytë, janë kryesisht të bazuara në deklaratat e dhëna nga: Blerim Kiqina në fazën hetimore, dëshmitari “MB” dhe vajza që u mbijetoi të shtënave. Të gjitha këto burime të dëshmimeve u kundërshtuan me ankesë (dhe u përsëritën në këtë kërkesë). Gjykata Supreme, me Aktgjykimin Ap. nr. 04/2009, të 16 shtatorit 2009, e refuzoi ankesën dhe konkludoi si vijon:

- a. Pas ekzaminimit të videoincizimit të dhënies së dëshmisë nga Blerim Kiqina, doli që rrëfimi i tij ishte i vërtetë dhe nuk kishte arsye të besohet që i kishte trilluar dëshmitë. Shpjegimi i hollësishëm i vrasjeve do të mund të bëhej vetëm nga dikush që kishte njohuri të drejtpërdrejtë të ngjarjes;
- b. Pas shqyrtimit të hollësishëm të deklaratave të Blerim Kiqinës të 4 korrikut 2002, 7 korrikut 2002 dhe 11 tetorit 2002, janë identifikuar disa mospërputhje, posaçërisht në lidhje me lëvizjet e Blerim Kiqinës më 20 gusht 2001. U konstatua që e gjithë dëshmia e tij nuk duhet dhe nuk mund të hidhet tej vetëm pasi nuk është pjesërisht e besueshme. Pas shqyrtimit të pjesëve të pranueshme të dëshmisë së tij, ishte më se e qartë që Blerim Kiqina ndodhej në vend të ngjarjes në kohën e caktuar dhe që i kishte kryer veprat penale të cilat pranoi t'i kishte kryer. Besueshmëria e deklaratës së dhënë nga Blerim Kiqina para Gjyqtarit hetues më 7 korrik 2002 ishte vërtetuar nga motivet e rrëfimit të tij, saktësia dhe përputhshmëria e deklaratave të tij, mungesa e mospërputhjeve të mëdha dhe mospërputhja e alibisë së të pandehurve;
- c. Aktgjykimet morën parasysh edhe provat mbështetëse të rrëfimit, si përshkrimi i saktë, nga Blerim Kiqina, i të akuzuarve të tjerë, ekzistenca e vendit prej nga janë marrë armët, koha e largimit të familjes H. nga dasma, kronologjia e ngjarjeve në urë dhe pozita e makinës tek ura. Ato u mbështetën me dëshminë e vajzës që u mbijetoi të shtënave, dëshmitë e “MB-së”, R. K., S. K., E. K., S. K., G. K., Y. K. dhe B. K., regjistrimet e thirrjeve telefonike, si dhe ekzaminimet balistike të plumbave që vërtetuan deklarinimin e Blerim Kiqinës për llojin e armës së përdorur për kryerjen e krimit;
- d. Pretendimi se dëshmia e “MB-së” ishte e papranueshme ishte refuzuar mbi bazën se ishte i pabazuar. “MB” ofroi dëshmi se Burim Ramadanit i kishte treguar asaj se ai i kishte kryer vrasjet. Në ankesë u tha që: 1) “MB” nuk ishte këshilluar lidhur me të drejtën për të mos dëshmuar pasi ajo kishte bashkëjetuar me Burim Ramadanin; 2) Publiku ishte përjashtuar në mënyrë të paligjshme nga dëshmia e saj gojore gjatë seancës, dhe Kolegji nuk kishte lëshuar vendim me shkrim lidhur me masat mbrojtëse që i janë dhënë “MB-së”; dhe 3) Burim Ramadanit i ishte mohuar e drejta për t'i bërë pyetje “MB-së”, gjë që rezultoi në shkelje të nenit 314 të dispozitave përkatëse të Kodit të Procedurës Penale;
- e. Si përgjigje ndaj këtyre pretendimeve, Gjykata Supreme theksoi se lirimi nga dëshmia vlente vetëm për bashkëshortët dhe se “MB” nuk ishte liruar pasi nuk ishte bashkëshortja e Burim Ramadanit. Në pajtim me nenet 2 dhe 3 të Rregullores së UNMIK-ut 2001/20, Trupi gjykues zbatoi masat mbrojtëse ndaj “MB-së” pasi ajo ishte një dëshmitare të cilën i pandehuri e njohte mirë dhe kishte lidhje intime me të. Vendimi gjyqësor përmbante vendimin për përjashtimin e publikut nga seanca kur “MB-ja” duhej të jepte dëshminë me gojë. Së fundi, Burim Ramadanit nuk i ishte mohuar mundësia për t'i bërë pyetje “MB-së” gjatë dëshmisë së saj. Në përgjithësi, dëshmia e “MB-së” u konsiderua e besueshme, posaçërisht duke marrë parasysh faktin se ishte thirrur nga policia të dëshmonte, ishte e arsyeshme në përshkrimin e ngjarjeve dhe e vazhdoi dëshminë e saj përkundër kërcënimeve nga anëtarët e familjes së të pandehurve;
- f. Ankesa përmbante një argument se Gjykata e kishte shkelur procedurën penale me mënyrën se si kishte dëshmuar vajza që u mbijetoi të shtënave. Gjykata konstatoi që nuk ka pasur shkelje të procedurës penale me rastin e përjashtimit të publikut gjatë dëshmisë së vajzës që u mbijetoi të shtënave për shkak se ajo kishte dëshmuar përmes video lidhjes. Avokati mbrojtës pati mundësi ta merrte atë në pyetje edhe në gjykimin kryesor; dhe

- g. Gjykata e hodhi poshtë pretendimin se ka pasur vërtetim jo të plotë të gjendjes faktike për shkak të zhdukjes së provave të rëndësishme materiale mbi bazën se kjo nuk e ka penguar përcaktimin e drejtë të gjendjes faktike. Ankesat u referoheshin gjurmëve në parafinë të marra nga F. K. dhe Arben Kiqina më 21 gusht 2001 dhe ekzaminimit të disa eksponateve të mbledhura në vendet e hetuara, që duhej të ekzaminoheshin për t'i gjetur gjurmët e gishtave ose mostrat ADN-së.
27. Gjykata Supreme, në shkallë të tretë, e konfirmoi aktgjykimin e shkallës së dytë në tërësi.
28. Parashtruesi e konsideroi aktgjykimin e sipërpërmendur si “jashtëzakonisht të padrejtë dhe të pabazuar në prova të besueshme dhe bindëse”. Prandaj, ata paraqitën kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë në Gjykatën Supreme. Megjithatë, me Aktgjykimin PKL nr. 30/10, të 1 shkurtit 2011, Gjykata Supreme edhe një herë e hodhi poshtë kërkesën.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

29. Ankesa e përgjithshme në kërkesë është se gjykatat e rregullta kishin kryer vetëm gjetje, vlerësime dhe konkluzione të përgjithshme duke shkelur dispozitat procedurale, të cilat kërkojnë nga gjykatat vlerësim të sinqertë të secilës provë veç e veç dhe në lidhje me provat tjera. Prandaj, në bazë të kësaj parashtruesi pretendon se aktgjykimet janë të paqëndrueshme.
30. Në përgjithësi, parashtruesi i kërkesës e konteston besueshmërinë e provave të përdorura nga gjykatat e rregullta në formulimin e aktgjykimeve dhe pretendon se shqyrtimi i këtyre provave nuk ishte i duhur. Parashtruesi i kërkesës pohon më sa vijon:
- a. Gjykatat nuk i kanë vërtetuar pohimet e dëshmitarëve kryesorë me prova të mjaftueshme, si materiali mjekoligjor (nga të cilat disa mungojnë);
 - b. Të bashkëpandehurit në lidhje gjaku do të duhej të liroheshin nga dëshmimi kundër të afërmeve të tyre;
 - c. Prova e dëshmitarit “MB” nuk është dashur të shqyrtohej nga gjykatat për shkak se ajo kishte qenë në lidhje me Burim Ramadanin deri në kohën e arrestimit të tij dhe kërkonte t'i hakmerrej Burim Ramadanit pasi nuk u martua me të;
 - d. Dëshmia e Blerim Kiqinës, të cilës gjykatat i kishin dhënë prioritet të lartë, ishte kundërthënëse dhe me të meta sepse ai ishte i mitur në kohën kur vrasja kishte ndodhur, ishte mashtruar nga hetuesit me mundësinë për t'u larguar nga vendi dhe ishte kërcënuar nga policia për ta ndërruar dëshminë e tij;
 - e. Dëshmia e vajzës që u mbijetoi të shtënave nuk do të duhej të merrej parasysh për shkak të mospërputhjes me provat e tjera;
 - f. Në bazë të nenit 157 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës, gjykatat nuk do të duhej t'i shpallnin të pandehurit fajtorë duke u mbështetur vetëm në një dëshmi; dhe
 - g. Gjykata e Qarkut e shkeli procedurën penale (nenet 354-359 dhe 403 të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës) sepse pas caktimit të një gjyqtari të ri në Trup gjykues gjatë procedurës, gjykimi nuk kishte rifilluar nga fillimi.

Vlerësimi i pranueshmërisë

36. Për të gjykuar për kërkesën e parashtruesit, Gjykata së pari duhet të shqyrtojë nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret për pranueshmëri, të përcaktuara në Kushtetutë, Ligj dhe Rregullore të punës.
37. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili thotë:
- “Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike dhe të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”*
38. Gjykata Kushtetuese thekson se nuk është Gjykatë e verifikimit të fakteve, Gjykata Kushtetuese dëshiron të theksojë se vërtetimi i drejtë dhe i plotë gjendjes faktike është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta dhe se roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm ta sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumente të tjera ligjore dhe prandaj nuk mund të veprojë si “gjykatë e shkallës së katërt”, (shih, *mutatis mutandis*, ndër të tjera, *Akdivar kundër Turqisë*, 16 shtator 1996, R. J. D, 1996-IV, para. 65; shih, gjithashtu, *Aktvendimin për Papranueshmëri në Rastin Nr. KI-86/11 – Parashtrues i kërkesës Milaim Berisha – Kërkesë për vlerësimin e kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme*, Rev. nr. 20/09, të 1 marsit 2011 – të nxjerrë nga Gjykata më 5 prill 2012).
39. Nga faktet e paraqitura së bashku me kërkesën shihet që parashtruesi i kërkesës i ka shfrytëzuar të gjitha mjetet juridike në dispozicion dhe që gjykatat e rregullta i kanë marrë parasysh dhe iu kanë përgjigjur ankesave të tij në çështje ligjore që kanë të bëjnë me pranimin e provave dhe vërtetësinë e tyre, vërtetimin e gjendjes faktike dhe zhvillimin e procedurës penale. Prandaj, Gjykata konsideron se nuk ka asgjë në kërkesë që tregon se gjykatave, gjatë dëgjimit të rastit, u mungonte paanshmëria apo që procedura ishte e padrejtë.
40. Në këtë drejtim, parashtruesi nuk e ka mbështetur me prova pohimin e tij për të sqaruar si dhe pse është bërë shkelja, apo nuk ka ofruar prova për të dëshmuar se është shkelur e drejta e garantuar me Kushtetutë.
41. Përveç kësaj, kërkesa nuk tregon që Gjykata Supreme ka vepruar në mënyrë arbitrare apo të padrejtë. Nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese ta zëvendësojë vlerësimin e vet të fakteve me atë të gjykatave të rregullta dhe, si rregull i përgjithshëm, është detyrë e këtyre gjykatave që t’i vlerësojnë provat që i kanë përpara. Detyra e Gjykatës Kushtetuese është të vërtetojë nëse procedurat në gjykatat e rregullta ishin të drejta në tërësi, duke përfshirë edhe mënyrën e marrjes së provave (shih *Aktgjykimin e GJEDNJ-së, Kërkesa Nr. 13071/87, Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, para. 34, e 10 korrikut 1991).
42. Vetë fakti që parashtruesi është i pakënaqur me rezultatin e rastit nuk mund të ngrejë kërkesë të argumentueshme për shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës (shih, *mutatis mutandis*, *Aktgjykimin e GJEDNJ-së, Kërkesa Nr. 5503/02, Meztur-Tiszazugi Tarsulat kundër Hungarisë, Aktgjykimi i 26 korrikut 2005*).
43. Në këto rrethana, parashtruesi nuk e ka mbështetur me prova pretendimin e tij për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], sepse faktet e paraqitura nga ai nuk tregojnë në asnjë mënyrë që gjykatat e rregullta, të të tri shkallëve, ia kanë mohuar të drejtat e garantuara me Kushtetutë. Prandaj, kërkesa

është qartazi e pabazuar dhe duhet të hidhet poshtë si e papranueshme në përputhje me rregullin 36 të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Pas këshillimit dhe votimit të mbajtur më 15 maj 2012, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 20 të Ligjit dhe rregullin 56.2 të Rregullores së punës, Gjykata Kushtetuese njëzëri:

VENDOSI

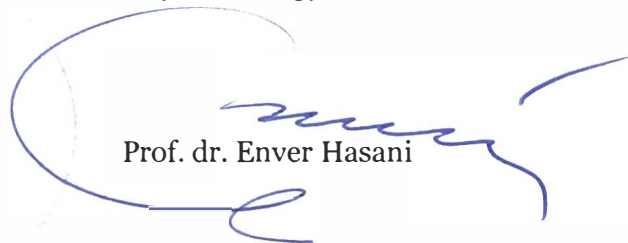
- I. TA HEDHË POSHTË kërkesën si të papranueshme;
- II. Ky Vendim do t'i komunikohet parashtresit; dhe
- III. Ky Vendim do të publikohet në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit dhe hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Snezhana Botusharova

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani